

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1369-1370/2508

อัยการจังหวัดพิษณุโลกโจทก์ นายอ้น ดีเยี่ยม ที่ 1, นายแว ดีเยี่ยม ที่ 2 จำเลย อัยการจังหวัดพิษณุโลกโจทก์
นายใหม่ นนทน์น้อยจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 83, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 249,
กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 59, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 63

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 เป็นคนใช้ป็นยิงผู้ตาย จำเลยที่ 2,3 มีอาวุธ โดดจากเรือนไปพร้อมจำเลยที่ 1 แสดงว่า
จำเลยที่ 2,3 รู้เห็น มีเจตนาร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 การที่จำเลยที่ 2,3 มีอาวุธ แสดงว่าจำเลยที่
2,3 พร้อมทั้งจะช่วยจำเลยที่ 1 ได้ทันที เมื่อจำเลยที่ 1 ยิงผู้ตายแล้ว ตอนหนีกลับจำเลยทั้งสามยังหนี
กลับมาทางเดียวพร้อมกันอีก จึงนับว่าจำเลยที่ 2,3 ได้ร่วมกันกระทำความผิดด้วยกับจำเลยที่ 1
เป็นตัวละครฆ่าผู้ตายด้วยกัน โทษตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 249 กับโทษตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 กำหนดไว้เท่ากัน การที่จะใช้กฎหมายใหม่ขึ้นบังคับปรับบทก็
ไม่เป็นคุณแก่จำเลยผู้กระทำความผิดแต่อย่างใด ศาลจึงต้องใช้กฎหมายลักษณะอาญาปรับบทลงโทษ
จำเลย (อ้างฎีกาที่ 1630/2500, 1814/2500)

คำพิพากษา

คดีสองสำนวนนี้ โจทก์ฟ้องจำเลยต่างคนกัน แต่ข้อหาอย่างเดียวกัน มีใจความว่า เมื่อวันที่ ๒๑
มกราคม ๒๔๙๗ จำเลยทั้งสามร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงนายน้อย ศรีทองคุณ หนึ่งนัด โดยเจตนาฆ่า
นายน้อยถึงแก่ความตาย ขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๔๙, ๖๓
ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๘, ๘๓ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสามตาม
ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๘, ๘๓ ไว้คนละ ๑๕ ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ฟังว่า นายอ้น
จำเลยที่ ๑ ใช้ปืนยิงผู้ตาย นายแวนายใหม่จำเลยที่ ๒, ๓ ไม่ได้ร่วมมีร่วมใจกับจำเลยที่ ๑ ยิงผู้ตาย
พิพากษาแก้ให้ยกฟ้องโจทก์เฉพาะจำเลยที่ ๒, ๓ โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสาม จำเลยที่ ๑
ฎีกาขอให้ยกฟ้อง ศาลฎีกาฟังว่า จำเลยที่ ๑ เป็นคนใช้ป็นยิงนายน้อยถึงแก่ความตายจริง
โดยจำเลยที่ ๒, ๓ มีอาวุธร่วมโดดจากเรือนไปพร้อมกับจำเลยที่ ๑ ด้วย แม้จำเลยที่ ๒, ๓ จะไม่ใช่
เป็นผู้ยิงหรือใช้อาวุธทำร้ายผู้ตาย แต่การที่จำเลยทั้งสามโดดลงจากเรือนนางบัวไปพร้อมกัน จน
ทำให้นางบัวตกใจกลัววิ่งเข้าเรือน แสดงว่าจำเลยที่ ๒, ๓ ก็ได้รับรู้เห็นมีเจตนาร่วมกันกระทำความผิดกับ
จำเลยที่ ๑ แล้ว อนึ่ง นอกจากจำเลยที่ ๑ ถือปืนยาวลงไปด้วยแล้ว จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ก็มีอาวุธมีดและ
ขวานติดตัวไปด้วย ซึ่งแสดงว่าจำเลยที่ ๒, ๓ พร้อมทั้งจะช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ ได้ทันทีอยู่แล้ว และ
เมื่อจำเลยที่ ๑ ยิงนายน้อยแล้ว ตอนหนีกลับจำเลยทั้งสามยังหนีกลับมาทางเดียวพร้อมกันอีก จึง
นับว่าจำเลยที่ ๒, ๓ ได้ร่วมกันกระทำความผิดด้วยกับจำเลยที่ ๑ คือเป็นตัวละครฆ่านายน้อยตาย
ด้วยกัน อันเป็นความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๔๙, ๖๓ คดีนี้ จำเลยกระทำความผิดเมื่อ
กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.๑๒๗ ยังใช้บังคับอยู่โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อประมวลกฎหมายอาญา
พ.ศ.๒๔๙๙ ใช้บังคับแล้ว แต่การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา
๒๔๙ และทั้งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๘ ด้วย ซึ่งต่างก็มีอัตราโทษให้
ประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีเท่ากัน ตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำผิดไม่ว่าในทางใด ๆ แต่คดีนี้โทษตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๔๙ กับโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘ กำหนดไว้เท่ากัน การที่จะใช้กฎหมายใหม่บังคับปรับโทษ ก็ไม่เป็นคุณแก่จำเลย ผู้กระทำผิดแต่อย่างใด ศาลจึงต้องใช้กฎหมายลักษณะอาญาปรับบทลงโทษจำเลย แต่จำเลยที่ ๓ ให้การเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา สมควรได้รับการบรรเทาโทษ จึงพิพากษาแก้คำพิพากษา ศาลอุทธรณ์เห็นว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๔๙ และมาตรา ๖๓ ให้จำคุกจำเลยคนละ ๑๕ ปี ลดโทษให้จำเลยที่ ๓ หนึ่งในสาม ตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๕๙ คงจำคุกจำเลยที่ ๓ มีกำหนด ๑๐ ปี นอกจากที่แก้นี้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

หัวหน้า ประชาบาล · ยง เหลืองรังษี · สุทิน เกษคุปต์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1369-1370/2508>